

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

”Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b. Det fremgår af § 29 b, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1, det vil sige et land, der er omfattet af Dublinforordningen.

I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren er blevet meddelt opholdstilladelse i form af subsidiær beskyttelse i Italien, som udløb den 9. april 2015.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 til udlændingelovens § 29 b, at afvisning efter bestemmelsen alene kan ske, hvis betingelserne for at betragte det pågældende land som et første asylsøgende land er opfyldt som følge af, at udlændingen tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er herved blandt andet et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asylsøgende land. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asylsøgende landets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 - 1989, at flygtningen i første asylsøgende land bliver *”treated in accordance with recognized basic human standards”*.

Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, samt at klageren i Italien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren har opnået subsidiær beskyttelse i Italien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1.

Flygtningenævnet kan endvidere henvise til, at Rigspolitiet ved høringssvar af 18. august 2015 har orienteret Flygtningenævnet om, at de italienske myndigheder den 17. juni 2015 overfor Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blandt andet har oplyst, at en udlænding, som har en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, kan ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved dennes tilbagerejse til Italien, også selvom opholdstilladelsen måtte være udløbet. De italienske myndigheder har ved samme lejlighed oplyst, at udlændingen ved tilbagereisen til Italien skal henvende sig ved den politistation, som har udstedt opholdstilladelsen, som derefter vil videresende vedkommendes ansøgning til rette myndighed. De italienske myndigheder har desuden ved e-mail af 17. juli 2015 oplyst, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er udløbet, lovligt kan indrejse i Italien for at få fornyet opholdstilladelsen.

Det forhold, at klagerens søn ikke er registreret i Italien, idet han er født i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet bemærker herved, at nævnet finder, at der ikke

grundlag for at antage, at klageren ikke skulle kunne få sin søn registreret i Italien. Nævnet bemærker i den forbindelse, at klageren til oplysnings- og motivsamtalen den [dato i sommeren] 2015 har oplyst, at hun fik bekræftet sin graviditet hos en læge i Italien, hvorfor det således må antages, at de italienske myndigheder ikke er uvidende om, at klageren stod foran at føde et barn.

For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Italien.

Det bemærkes herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Italien fra blandt andet UNHCR, AIDA og Swiss Refugee Council (OSAR) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Italien for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det kan føre til en ændret vurdering. Domstolen udtalte i denne sag blandt andet, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne, der havde opholdstilladelse i Italien, til Italien.

Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Italien som et første asylland.

Det bemærkes herved, at det blandt andet fremgår af OSAR's rapport, *Reception conditions in Italy*, fra oktober 2013, at tilbagesendte personer, som allerede er i besiddelse af en opholdstilladelse i Italien, frit kan indrejse i Italien og har ret til indkvartering i blandt andet SPRAR-centrene, hvor de tilbydes individuelle integrationsydelser. Det fremgår videre, at flygtninge har samme sociale rettigheder, herunder adgang til sociale boligbyggerier, og adgang til lægebehandling som italienske statsborgere. Det fremgår videre af AIDA's rapport, *Country Report – Italy*, fra januar 2015, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den økonomiske krise er svært at få et arbejde.

Flygtningenævnet finder heller ikke, at der foreligger oplysninger om klagerens personlige forhold, der kan medføre, at Italien ikke kan tjene som klagerens første asylland. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af referatet af klagerens oplysnings- og motivsamtale af [dato i sommeren] 2015, at klageren under opholdet i Italien fra 2008 til 2015 dels har haft ophold på asylcentre og dels på et Help Center i [bynavn], at hun i perioder under opholdet i Italien har haft arbejde, at hun har fået sin italienske opholdstilladelse forlænget i hvert fald én gang, samt at hun har modtaget lægelig behandling. Ligeledes fremgår det, at hun ikke har haft problemer med hverken myndigheder eller privatpersoner eller grupperinger under opholdet i Italien.

Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at klagerens forældre og seks søskende efter det oplyste bor i Danmark, herunder at de er til stor støtte for klageren, kan føre til, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet skal hertil videre bemærke, at nævnet ikke har

kompetence til at vurdere, hvorvidt klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien.

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.”